ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έκτο τμήμα)
της 17ης Ιουνίου 1998 *

Στην υπόθεση C-68/96,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Tribunale di Trento (Ιταλία) προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, με την οποία ζητείται, στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου μεταξύ

Grundig Italiana SpA

και

Ministero delle Finanze,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 95 της Συνθήκης ΕΚ,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Ragnemalm, πρόεδρο τμήματος, G. F. Mancini και J. L. Murray (εισηγητή), δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως,

λαμβάνοντας υπόψη τις γραπτές παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— η Grundig Italiana SpA, εκπροσωπούμενη από τον Enrico Giammarco, δικηγόρο Trente,

— η Ιταλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον καθηγητή Umberto Leanza, προϊστάμενο της υπηρεσίας διπλωματικών διαφορών του Υπουργείου Εξωτερικών, επικουρούμενο από τον Ivo M. Braguglia, avvocato dello Stato,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Enrico Traversa, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας,

— η Εποπτεύουσα Αρχή ΕΖΕΣ, εκπροσωπούμενη από τον Håkan Berglin, διευθυντή της υπηρεσίας νομικών και εμπορικών υποθέσεων,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις προφορικές παρατηρήσεις της Ιταλικής Κυβερνήσεως και της Επιτροπής, κατά τη συνεδρίαση της 12ης Ιουνίου 1997,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 15ης Ιουλίου 1997,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με διάταξη της 15ης Φεβρουαρίου 1996, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 14 Μαρτίου 1996, το Tribunale de Trento υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΚ, προδικαστικό ερώτημα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 95 της Συνθήκης αυτής.

2 Το ερώτημα αυτό ανέκυψε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ της Grundig Italiana SpA (στο εξής: Grundig Italiana) και του Ministero delle Finanze (Υπουργείου Οικονομικών), όσον αφορά την επιστροφή ποσού ύψους 112 236 330 770 ιταλικών λιρών (LIT), νομιμοτόκως, το οποίο κατέβαλε η εν λόγω εταιρία ως εθνικό φόρο καταναλώσεως επί οπτικοακουστικών και κινηματοφωτοοπτικών προϊόντων μεταξύ της 1ης Ιανουαρίου 1983 και της 31ης Δεκεμβρίου 1992.

3 Δυνάμει του άρθρου 4 του decreto legge (διατάγματος νομοθετικού περιεχομένου) 953 της 30ής Δεκεμβρίου 1982 (*GURI* αριθ. 359 της 31ης Δεκεμβρίου 1982), που αντικαταστάθηκε μεταγενεστέρως από τον νόμο 53 της 28ης Φεβρουαρίου 1983 [*GURI*, supplemento ordinario (τακτικό συμπλήρωμα) στο τεύχος 58 της 1ης Μαρτίου 1983, όπως έχει δημοσιευθεί υπό κωδικοποιημένη μορφή στο *GURI* αριθ. 65 της 8ης Μαρτίου 1983, στο εξής: νόμος 53], θεσπίστηκε στην Ιταλία φόρος καταναλώσεως επί των οπτικοακουστικών και κινηματοφωτοοπτικών προϊόντων από την 1η Ιανουαρίου 1983. Ο φόρος αυτός επιβάλλεται τόσο επί των προϊόντων που κατασκευάζονται στην Ιταλία όσο και επί των εισαγομένων προϊόντων. Για την πρώτη κατηγορία προϊόντων ο φόρος υπολογίζεται επί της «αξίας εκ του εργοστασίου» (valore franco fabbrica), ενώ, για τη δεύτερη κατηγορία, επιβάλλεται βάσει της «δασμολογητέας αξίας ελεύθερο στα εθνικά σύνορα» (valore in dogana franco frontiera nazionale). Ο συντελεστής του φόρου καθορίστηκε, ανεξαρτήτως της καταγωγής του προϊόντος, σε 16 % επί της αξίας του, ενώ προβλεπόταν μειωμένος συντελεστής 8 % για τις τηλεοράσεις.

4 Στις 23 Μαρτίου 1983 το Ministero delle Finanze εξέδωσε απόφαση για την εφαρμογή του νόμου 53 (*GURI* αριθ. 83 της 25ης Μαρτίου 1983, όπως τροποποιήθηκε μεταγενέστερα με τις υπουργικές αποφάσεις της 10ης Ιουνίου

1983, 23ης Οκτωβρίου 1984 και 10ης Απριλίου 1985, που δημοσιεύθηκαν αντιστοίχως στα *GURI* αριθ. 193 της 15ης Ιουλίου 1983, 303 της 3ης Νοεμβρίου 1984 και 92 της 18ης Απριλίου 1985, στο εξής: εκτελεστική απόφαση). Το άρθρο 2, έβδομο εδάφιο, της αποφάσεως αυτής προέβλεπε ότι, στην περίπτωση εμπορευμάτων που εισάγονται στην Ιταλία, η δασμολογητέα αξία ελεύθερο στα εθνικά σύνορα καθοριζόταν βάσει της δασμολογητέας αξίας που ορίζεται με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1224/80 του Συμβουλίου, της 28ης Μαΐου 1980, περί της δασμολογητέας αξίας των εμπορευμάτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 02/008, σ. 218), προσαυξημένη με το ενδεχόμενο κόστος και τις επιβαρύνσεις για την προσκόμιση στα ιταλικά σύνορα και μειωμένη με τα ενδεχόμενα συστατικά στοιχεία του τιμήματος που είχε καταβληθεί ή θα καταβαλλόταν, που αφορούν τη μεταφορά και τη διάθεση στο εμπόριο εντός του ιταλικού τελωνειακού εδάφους. Το άρθρο 2, παράγραφος 5, της εκτελεστικής αποφάσεως όριζε επίσης ότι, για τα προϊόντα που κατασκευάζονται στην Ιταλία, η βάση επιβολής του φόρου μπορούσε να συνίσταται στην τιμή που χρεωνόταν για την πώληση των προϊόντων, μείον ένα κατ' αποκοπή ποσοστό 35 %.

5 Το άρθρο 4, παράγραφος 3, δεύτερη φράση, του νόμου 53 διευκρίνιζε ότι οι εγχώριοι παραγωγοί όφειλαν να υποβάλουν στις αρμόδιες υπηρεσίες δήλωση περιέχουσα τα αναγκαία στοιχεία για τον καθορισμό του φόρου μέσα στον μήνα που έπεται του τριμήνου το οποίο αφορούσε η εν λόγω δήλωση, η δε εκκαθάριση του οφειλομένου φόρου πραγματοποιούνταν με αναφορά στο σύνολο των μεταβιβάσεων οπτικοακουστικών και κινηματοφωτοοπτικών συσκευών που είχαν γίνει κατά τη διάρκεια του τριμήνου. Το άρθρο 2, παράγραφος 9, της εκτελεστικής αποφάσεως προέβλεπε για τους εισαγωγείς ότι ο φόρος καταναλώσεως βεβαιωνόταν και εισπραττόταν κατά την εισαγωγή στο τελωνείο.

6 Ο εθνικός φόρος καταναλώσεως καταργήθηκε, από την 1η Ιανουαρίου 1993, με το decreto legge 331 της 30ής Αυγούστου 1993, που μετατράπηκε στον νόμο 427 της 29ης Οκτωβρίου 1993.

7 Στις 22 Ιουλίου 1993, η Grundig Italiana προσέφυγε ενώπιον του Tribunale di Trento, ζητώντας να αναγνωριστεί ότι δεν συμβιβάζονται με την κοινοτική ρύθμιση οι διατάξεις περί φόρου καταναλώσεως επί των οπτικοακουστικών και κινηματοφωτοοπτικών προϊόντων και να υποχρεωθεί το Ministero delle Finanze να της επιστρέψει το ποσό των 112 236 330 770 LIT, νομιμοτόκως, που είχε καταβάλει κατά τη διάρκεια της ισχύος των εν λόγω διατάξεων.

8 Κρίνοντας ότι η έκβαση της δίκης εξηρτάτο από την ερμηνεία του άρθρου 95 της Συνθήκης, το Tribunale di Trento ανέστειλε τη διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο το ακόλουθο ερώτημα:

«Πρέπει να ερμηνευθεί το άρθρο 95 της Συνθήκης ΕΚ υπό την έννοια ότι απαγορεύει σε κράτος μέλος να θεσπίζει και να εισπράττει φόρο καταναλώσεως υπέρ του Δημοσίου — όπως ο προβλεπόμενος στο άρθρο 4 του decreto legge της 30ής Δεκεμβρίου 1982, κυρωθέντος με τον νόμο 53 της 28ης Φεβρουαρίου 1983, ο οποίος ρυθμίστηκε περαιτέρω με το decreto del Ministero delle Finanze της 23ης Μαρτίου 1983 —, όταν ορίζεται διαφορετική φορολογητέα αξία μεταξύ των εγχωρίων προϊόντων και των προϊόντων που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη και προβλέπεται διαφορετικός τρόπος εισπράξεως του φόρου για τα μεν και για τα δε;»

9 Από τη διάταξη περί παραπομπής προκύπτει ότι το Tribunale di Trento ερωτά κατ' ουσίαν αν το άρθρο 95 της Συνθήκης απαγορεύει σε κράτος μέλος να θεσπίζει και να εισπράττει φόρο καταναλώσεως, καθόσον η βάση επιβολής και ο τρόπος εισπράξεως αυτού του φόρου διαφέρουν σε σχέση με τα εγχώρια προϊόντα και τα προϊόντα που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη.

10 Εκ προοιμίου, πρέπει να τονιστεί ότι, όπως το Δικαστήριο τόνισε στην απόφαση της 13ης Ιουλίου 1994, C-130/92, OTO (Συλλογή 1994, σ. I-3281, σκέψη 11), που αφορούσε την ερμηνεία του κοινοτικού δικαίου σε σχέση με την ίδια ιταλική ρύθμιση, ένας φόρος όπως ο επίδικος εθνικός φόρος καταναλώσεως στην κύρια δίκη πρέπει να θεωρείται ως αναπόσπαστο τμήμα ενός γενικού συστήματος εσωτερικών φόρων κατά την έννοια του άρθρου 95 της Συνθήκης, το κατά πόσον δε ο φόρος αυτός συμβιβάζεται με το κοινοτικό δίκαιο πρέπει να κρίνεται στο πλαίσιο του άρθρου αυτού.

11 Επί πλέον, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι το άρθρο 95 της Συνθήκης σκοπεί στην εξασφάλιση της ελεύθερης κυκλοφορίας των εμπορευμάτων

μεταξύ των κρατών μελών υπό κανονικές συνθήκες ανταγωνισμού, εξαλείφοντας κάθε είδους προστατευτισμού τον οποίο μπορεί να συνεπάγεται η επιβολή εσωτερικών φόρων που εισάγουν διακρίσεις σε βάρος των προϊόντων άλλων κρατών μελών. Η διάταξη αυτή είναι επιδεκτική εφαρμογής σε όλα τα προϊόντα προελεύσεως κρατών μελών, περιλαμβανομένων των προϊόντων καταγωγής τρίτων χωρών που βρίσκονται σε ελεύθερη κυκλοφορία στα κράτη μέλη (απόφαση της 7ης Μαΐου 1987, 193/85, Co-Frutta, Συλλογή 1987, σ. 2085, σκέψεις 25, 26 και 29).

12 Επομένως, ένα σύστημα φορολογίας δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συμβιβάζεται με το άρθρο 95 παρά παρά μόνον αν είναι διαρρυθμισμένο κατά τρόπο που να αποκλείει σε κάθε περίπτωση τη μεγαλύτερη επιβάρυνση των εισαγομένων προϊόντων σε σχέση με τα εγχώρια (βλ., μεταξύ άλλων, την απόφαση της 26ης Ιουνίου 1991, C-152/89, Επιτροπή κατά Λουξεμβούργου, Συλλογή 1991, σ. I-3141, σκέψη 21).

13 Προκειμένου να κριθεί αν ένα φορολογικό σύστημα συνεπάγεται ή όχι δυσμενείς διακρίσεις, πρέπει να λαμβάνονται υπόψη όχι μόνον οι φορολογικοί συντελεστές, αλλά και η βάση επιβολής και οι λεπτομέρειες εισπράξεως των διαφόρων φόρων (βλ. απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 1980, 55/79, Επιτροπή κατά Ιρλανδίας, Συλλογή τόμος 1980/I, σ. 249, σκέψη 8). Πράγματι, το αποφασιστικό κριτήριο συγκρίσεως για την εφαρμογή του άρθρου 95 είναι η πραγματική επίπτωση κάθε φόρου επί της εγχώριας παραγωγής, αφενός, και επί των εισαγομένων προϊόντων, αφετέρου. Ακόμη και αν ο φορολογικός συντελεστής είναι ο ίδιος, η επίπτωση αυτού του φόρου μπορεί να ποικίλλει ανάλογα με τη φορολογική βάση και με τις λεπτομέρειες εισπράξεως που εφαρμόζονται στην εγχώρια παραγωγή και στα εισαγόμενα προϊόντα.

14 Όσον αφορά τον επίδικο στην υπόθεση της κυρίας δίκης φόρο καταναλώσεως, από τη δικογραφία προκύπτει κατ' αρχάς ότι για τα κατασκευαζόμενα στην Ιταλία προϊόντα κανενός είδους έξοδα μεταφοράς ή διανομής δεν περιλαμβάνονται στη βάση επιβολής του φόρου, ενώ για τα προϊόντα που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη η βάση επιβολής του φόρου συντίθεται από τη δασμολογητέα αξία, προσαυξημένη με ενδεχόμενα έξοδα και επιβαρύνσεις που συνεπάγεται η άφιξη στα ιταλικά σύνορα και μειωμένη με τα έξοδα μεταφοράς ή διανομής που προκύπτουν εντός της Ιταλίας.

15 Η Ιταλική Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι, δεδομένου ότι ο εθνικός φόρος πλήττει τα προϊόντα που προορίζονται για την κατανάλωση στην εγχώρια αγορά, ο εν λόγω φόρος πρέπει να καθορίζεται επί της αξίας των εν λόγω προϊόντων κατά το χρονικό σημείο κατά το οποίο τίθενται στη διάθεση του Ιταλού καταναλωτή, η οποία αξία περιλαμβάνει τα έξοδα μεταφοράς μέχρι τα ιταλικά σύνορα.

16 Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι υφίσταται παράβαση της απαγορεύσεως των διακρίσεων που επιβάλλεται με το άρθρο 95 της Συνθήκης στην περίπτωση φόρου υπολογιζομένου επί της αξίας του προϊόντος αν, μόνο για το εισαγόμενο προϊόν, λαμβάνονται υπόψη στοιχεία εκτιμήσεως ικανά να αυξήσουν την αξία του σε σχέση με το αντίστοιχο εθνικό προϊόν (απόφαση της 22ας Μαρτίου 1977, 74/76, Iannelli & Volpi, Συλλογή τόμος 1977, σ. 143, σκέψη 21).

17 Δεύτερον, από τη διάταξη περί παραπομπής προκύπτει ότι για τα εγχώρια προϊόντα αποκλείονται από τη βάση επιβολής του φόρου όλες οι δαπάνες που προκύπτουν στο ιταλικό έδαφος λόγω της εμπορίας στην αγορά αυτή, ενώ για τα εισαγόμενα προϊόντα τα έξοδα που αφορούν την εμπορία στο ιταλικό έδαφος, τα οποία προέκυψαν εκτός αυτού, περιλαμβάνονται στη βάση επιβολής του φόρου. Οι κανόνες αυτοί εφαρμόζονται ομοίως, όπως υπογράμμισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 37 των προτάσεών του, οσάκις τα έξοδα εμπορίας αποτελούν αντικείμενο συγκεντρωτικής πληρωμής.

18 Επομένως, σε αντίθεση προς τον εγχώριο παραγωγό, ο εισαγωγέας των οικείων προϊόντων δεν μπορεί να αφαιρέσει από τη φορολογική βάση το σύνολο των εξόδων εμπορίας που είναι συμφυή με την ιταλική αγορά.

19 Τρίτον, από τη διάταξη περί παραπομπής προκύπτει ότι οι εγχώριοι παραγωγοί έχουν τη δυνατότητα να αφαιρούν από τη βάση επιβολής του φόρου

των προϊόντων τους ένα κατ' αποκοπή ποσοστό της τάξεως του 35 % επί της τιμής που χρεώνεται, ενώ η δυνατότητα αυτή δεν παρέχεται όσον αφορά τα προϊόντα που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη.

20 Η Ιταλική Κυβέρνηση προβάλλει ότι το κατ' αποκοπή αυτό ποσοστό αντιπροσωπεύει συνήθως το μέρος της τιμής πωλήσεως που αντιστοιχεί στα έξοδα εμπορίας του εγχωρίου προϊόντος. Βεβαίως, η παροχή μόνο στους εγχώριους παραγωγούς μιας τέτοιας δυνατότητας κατ' αποκοπήν εκπτώσεως τους διευκολύνει να καθορίζουν ταχύτερα και ευκολότερα τη βάση επιβολής του φόρου των εγχωρίων προϊόντων. Πάντως, ο σκοπός που επιδιώκεται με την πρακτική αυτή συνίσταται απλώς στο να τελούν υπό παρόμοιες καταστάσεις τα εγχώρια και τα εισαγόμενα προϊόντα. Συγκεκριμένα, είναι πολύ πιο δύσκολο να καθορίζεται η βάση επιβολής του φόρου για τους εγχώριους παραγωγούς που οφείλουν να προσδιορίζουν την «αξία εκ του εργοστασίου» παρά για τους εισαγωγείς που μπορούν να στηρίζονται στη δασμολογητέα αξία και, επομένως, στις διατυπώσεις που περιβάλλουν τις τελωνειακές διασαφήσεις.

21 Πρέπει να τονιστεί ότι οι εισαγωγείς και οι εγχώριοι παραγωγοί βρίσκονται σε παρόμοιες καταστάσεις καθόσον επιδιώκουν την έκπτωση των εξόδων μεταφοράς και εμπορίας.

22 Τέλος, από τη διάταξη περί παραπομπής προκύπτει ότι, για τα εισαγόμενα εμπορεύματα, η υποχρέωση καταβολής του φόρου γεννάται κατά το χρονικό σημείο της εισαγωγής των εμπορευμάτων στο τελωνείο, ενώ, για τα εγχώρια προϊόντα, γεννάται μόλις κατά την κατάθεση της δηλώσεως από τον εγχώριο παραγωγό στις φορολογικές αρχές, κατά τη διάρκεια του μήνα που έπεται του τριμήνου κατά το οποίο τα εμπορεύματα διατέθηκαν στην αγορά, τούτο δε ενώ το γενεσιουργό του φόρου γεγονός συντελείται κατά τη διάθεση στην εγχώρια αγορά του προϊόντος που προορίζεται για την κατανάλωση.

23 Συναφώς, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, ένα πλεονέκτημα που προβλέπεται αποκλειστικά υπέρ της εγχώριας παραγωγής, υπό τη

μορφή προθεσμιών πληρωμής, συνεπάγεται διαφορετική μεταχείριση σε βάρος των προϊόντων που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη κατά παράβαση της απαγορεύσεως που περιέχεται στο άρθρο 95 της Συνθήκης (βλ. προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Ιρλανδίας).

24 Υπό τις συνθήκες αυτές, το επιχείρημα της Ιταλικής Κυβερνήσεως, ότι η διαφορά μεταξύ των μεθόδων επιβολής του φόρου που εφαρμόζονται για τα εγχώρια εμπορεύματα και αυτών που εφαρμόζονται για τα εισαγόμενα εμπορεύματα σκοπεί στην απαλλαγή των εγχωρίων παραγωγών από την υποχρέωση υποβολής φορολογικής δηλώσεως για κάθε προϊόν, δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Πράγματι, άπαξ έχει αποδειχθεί η δυσμενής διάκριση, το άρθρο 95 δεν προβλέπει καμία δυνατότητα δικαιολογήσεως για το οικείο κράτος.

25 Ενόψει των ανωτέρω σκέψεων, συνάγεται ότι πρέπει να θεωρηθεί ότι υφίσταται παράβαση του άρθρου 95 της Συνθήκης από μια εθνική νομοθεσία που θεσπίζει φόρο καταναλώσεως

— κατά το μέτρο που, για τα προϊόντα που παρασκευάζονται σ' αυτό το κράτος, δεν περιλαμβάνονται στη βάση επιβολής του φόρου κανενός είδους έξοδα μεταφοράς ή διανομής, ενώ, για τα προϊόντα που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη, η βάση επιβολής του φόρου συντίθεται από την δασμολογητέα αξία προσαυξημένη με ενδεχόμενα έξοδα και επιβαρύνσεις που συνεπάγεται η άφιξη στα ιταλικά σύνορα και μειωμένη με τα έξοδα μεταφοράς ή διανομής που προκύπτουν εντός της Ιταλίας·

— κατά το μέτρο που, για τα εγχώρια προϊόντα, όλες οι δαπάνες που προκύπτουν επί του εθνικού εδάφους λόγω της εμπορίας στην αγορά αυτή αποκλείονται από τη βάση υπολογισμού του φόρου, ενώ, για τα εισαγόμενα προϊόντα, τα έξοδα που αφορούν την εμπορία επί του εθνικού εδάφους και προέκυψαν εκτός αυτού περιλαμβάνονται στη βάση αυτή·

— κατά το μέτρο που η δυνατότητα πραγματοποιήσεως κατ' αποκοπήν εκπτώσεως προς τον σκοπό υπολογισμού της βάσης επιβολής του φόρου προβλέπεται αποκλειστικά για τα εγχώρια προϊόντα και

— κατά το μέτρο που, για τα εισαγόμενα εμπορεύματα, η υποχρέωση καταβολής του φόρου γεννάται κατά το χρονικό σημείο της εισαγωγής των εμπορευμάτων στο τελωνείο, ενώ, για τα εγχώρια προϊόντα, γεννάται με την κατάθεση της δηλώσεως εκ μέρους του εγχώριου παραγωγού στις φορολογικές αρχές, κατά τη διάρκεια του μήνα που έπεται του τριμήνου κατά το οποίο τα εμπορεύματα έχουν διατεθεί στην αγορά, τούτο δε ενώ το γενεσιουργό γεγονός του φόρου συντελείται κατά τη διάθεση στην εγχώρια αγορά του προϊόντος που προορίζεται για την κατανάλωση.

26 Κατά συνέπεια, στο υποβληθέν ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 95 της Συνθήκης έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει σε κράτος μέλος να θεσπίζει και να εισπράττει φόρο καταναλώσεως εφόσον η βάση επιβολής και ο τρόπος εισπράξεως του φόρου διαφέρουν για τα εγχώρια προϊόντα και για τα προϊόντα που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη.

Επί των δικαστικών εξόδων

27 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν η Ιταλική Κυβέρνηση και η Επιτροπή, που κατέθεσαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έκτο τμήμα),

κρίνοντας επί του ερωτήματος που του υπέβαλε με διάταξη της 15ης Φεβρουαρίου 1996 το Tribunale di Trento, αποφαίνεται:

Το άρθρο 95 της Συνθήκης ΕΚ έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει σε κράτος μέλος να θεσπίζει και να εισπράττει φόρο καταναλώσεως εφόσον η βάση επιβολής και ο τρόπος εισπράξεως του φόρου διαφέρουν για τα εγχώρια προϊόντα και για τα προϊόντα που εισάγονται από άλλα κράτη μέλη.

Ragnemalm Mancini Murray

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 17 Ιουνίου 1998.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του έκτου τμήματος

H. Ragnemalm